

'IK STRAALDE UIT DAT IK PESTBAAR WAS'

In *Over de oceaan* is actrice Clara Cleymans (35) de boeddha van de bemanning, immer zen en chill. Aan wal is dat soms anders. 'De sleur die hoort bij kinderen opvoeden is soms zo belastend. Op die boot fleurde ik gewoon op.'

Tekst DEBORAH SEYMUS / beeld CARMEN DE VOS

J

Je twijfelde enorm om deel te nemen aan het programma *Over de oceaan*, waarbij je drie weken lang met andere bekende Vlamingen op een boot zat. Een maand voor je vertrek wilde je niet meer op die catamaran stappen.

“Wanneer je voor het eerst moeder wordt, wordt op datzelfde moment ook een schuldgevoel geboren. Aan heel veel dingen die je daarvoor deed en vanzelfsprekend vond, ga je plots twijfelen. Is dit wel verantwoord? Schaad ik mijn kind hier niet mee? Moet ik er niet de hele tijd zijn en met mijn kroost spelen? Je voelt je nogal snel niet zo’n goede moeder. En dan zou ik plots zo lang weg zijn voor *Over de oceaan*.”

“Toen ik eenmaal ja had gezegd, kampte ik de maand voor vertrek plots met een verhoogde hartslag. Echt. Ik wilde eigenlijk helemaal niet meer. Ik droomde over hoe ik mijn been zou breken waardoor ik niet meer mee zou kunnen. Ze moesten het maar oplossen.”

“Ik besloot om midden in de nacht van huis te vertrekken. Ik vond het hartverscheurend om mijn twee dochters te moeten achterlaten, maar eenmaal in Lanzarote, waar de boot zou vertrekken, voelde het niet meer verkeerd. Ik had er vrede mee. En alles op het thuisfront is goed gegaan. Maar dat wist ik natuurlijk pas achteraf, want tijdens de bootreis er is nul contact met thuis en dus nul controle of kennis.”

Heeft dat besef je iets bijgebracht of geleerd?

“Ja, het was een bewijs dat wij, moeders, ons echt druk maken om niets. Sowieso ben ik in het algemeen geen afwezige ouder. Mijn kinderen gaan altijd voor. Natuurlijk werk ik en doe ik dingen voor mezelf, maar ik laat mijn grotere levenskeuzes wel van hen afhangen. Dus ik moet mezelf niets verwijten. Kinderen kunnen dat allemaal aan.”

“Een goede ouder zijn staat niet gelijk aan de optelsom van hoeveel uren of dagen je je kind ziet. De relatie die wij in het Westen op dit moment met onze kinderen hebben, is heel uniek. Vroeger duwde je ze naar buiten om daar te gaan spelen. Er was geen sprake van constant binnen in een veilige omgeving huiswerk maken of samen legohuizen bouwen. Met de generaties na ons komt het wel goed. Ik ben daar alleszins toch heel hoopvol over.”

Als moeder mag je ook weleens afwezig zijn.

“Ja. Je cijfert jezelf eigenlijk automatisch weg wanneer je moeder wordt. Ik denk dat dit nog steeds vaker moeders overkomt dan vaders. Natuurlijk offeren vaders zich ook op, maar je compleet wegcijferen? Ik ken zoveel vrouwen die dat doen. En dat is soms echt niet gezond. Je merkt bijvoorbeeld plots dat hun volledige Instagram in het teken staat van hun kind.”

“Ik ben een moeder, ja, maar ik ben ook nog iemands vrouw of vriendin. Nu, sowieso ben ik geen moeder die zich alles ontzegt. Ik neem een babysit via de Bsit-app waarbij je de oppas niet persoonlijk kent, zonder mij daarover schuldig te voelen.”

“Op de boot waren we weer tiener. Het leek alsof we met zijn allen op kamp gingen. Ik was weer een meisje en dat was heel bevrijdend. Elke ouder op de boot was zo moe toen we aan onze tocht begonnen. Ik vond het geweldig dat ik ineens niet meer elke ochtend boterhammen moest smeren en mij in duizend bochten moest wringen om mijn dochters Jeanne en Romy van school te halen. Ik vind de dagelijkse sleur die bij kinderen opvoeden hoort zo belastend en uitputtend. De onderbroken nachten die we hadden door op de catamaran shiften te moeten afwisselen, kende ik al lang, hoor. Ik fleurde gewoon op.”

Ik stel mij bij zo’n wekenlange boottrip altijd acht ongewassen mensen voor die terug aan wal onmiddellijk onder de douche moeten. Hoe was het met de persoonlijke hygiëne gesteld?

“Ik vind persoonlijke hygiëne belangrijker dan een proper huis. *(lacht)* Ik heb geen smetvrees en ik ben niet zo’n poetser. Als er thuis dingen op de grond vallen, mogen de kinderen dat allemaal opeten.”

“Wanneer ik mijzelf vuil voel, voel ik mij wel niet goed. Maar ik heb daar op de boot geen last van gehad. Ik heb in die drie weken ook geen douche genomen. Je kreeg maar twintig seconden om je te wassen, dus waste ik mij met oceaanwater. Gewoon shampoo in mijn haar en een emmer zeewater eroverheen. Ik voelde mij best proper. *(lacht)* Terwijl Steven Van Gucht *(viroloog, red.)* virussen en bacteriën

'Dat wij met onze kinderen over emoties kunnen praten, vind ik een grote vooruitgang tegenover vroeger.'

uit dat water stond te scheppen om ze te onderzoeken.

"Wie als buitenstaander na afloop op onze boot kwam, zal wel wat geroken hebben, ja. Er was ook iemand onder ons die een geurtje had, maar dat vond ik niet vies."

Welk moment is je vooral bijgebleven?

"Omdat er op de oceaan nul lichtvervuiling is, slapen we onder magnifieke sterrenhemels. Dat zal ik nooit vergeten. Je voelt je dan zo nietig. Dat is troostend, maar ook beangstigend.

"Dat gevoel begint al zodra de boot wegvaart. Na een tweetal uur valt de wifi uit. Je kunt op zo'n boot

niets anders doen dan lezen, tekenen, praten met elkaar of stilstaan.

"Sommige mensen worden daar knettergek van, maar ik vind dat zalig. Hoe fijn zou het zijn om dat in de dagelijkse mallemlen van het leven te kunnen doen?"

Het originele format werd wat aangepast: deze keer geen gewone zeilboot, maar een catamaran. Een luxedeal, vergeleken met de vorige edities.

"Ik was best teleurgesteld. Want ik ben vrij avontuurlijk. Ik wilde dus de *real deal*: spartaans afzien. ▶

'Ik heb in die weken op zee niet gedoucht. Je kreeg maar 20 seconden om je te wassen'

"Ik hou eigenlijk niet echt van luxe. Ik had graag geweten hoe het was om op zo'n hels bewegend ding de oceaan over te steken. Nu, het meest luxueuze aan de catamaran was niet de stabiliteit, maar de keuken. Die had ramen en zat niet onderaan in de kajuit. Wij konden naar buiten kijken en werden tijdens het koken dus veel minder snel misselijk omdat we de bewegingen van de boot konden volgen.

"Wij zaten daar met twaalf man op, dus dat is nog altijd erg klein. Een mens heeft het af en toe nodig om alleen te zijn. Natuurlijk zijn er akkefietjes geweest, discussies die hoog opliepen en die niet zouden hebben plaatsgevonden als wij meer ruimte hadden gehad."

Heb je het nu over nieuwsanker Riadh Bahri, die bijna van de boot werd gezet?

(lacht) "Het is een uitdaging om samen op zo'n kleine oppervlakte te zitten. Maar je leert elkaar wel heel snel kennen. Het kost tijd om mensen ruimte te laten innemen die je normaliter voor je beste vrienden of familie reserveert. Nu moet je onmiddellijk iedereen toelaten. We knuffelden al snel met elkaar. En met Riadh (Bahri, VRT-nieuwsanker, red.) heb ik verschillende keren lepeltje-lepeltje geslapen. Je wordt in een korte tijdspanne heel intiem met elkaar."

Je had waarschijnlijk ter voorbereiding al eerdere seizoenen bekeken?

"Nee, ik kijk eigenlijk geen tv."

Dat is een opvallende uitspraak, uit de mond van een actrice.

"Ik heb vooraf niets van het programma gezien, behalve wat scènes online. Maar ik wist dat ik heel veel zin had in de verwijdering, in van alles echt wég zijn. Als mens zijn we, denk ik, allemaal op zoek naar ontsnapping. Even loskoppelen van de dagelijkse sleur. En tegenwoordig ben je pas echt weg als je geen internet meer hebt. Thuis mijn telefoon wegleggen zorgt toch voor een gevecht in mijn hoofd. Terwijl de onbereikbaarheid op de boot erbij hoort. Dat geeft ook rust.

"Met het ouder worden vind ik het steeds belangrijker om mij in de natuur terug te trekken. Zo probeer ik al bewust om te gaan met mijn gsm- en socialemediagebruik, want komaan, hoe moeilijk is het nu om op een perron te staan wachten op een trein zonder je telefoon boven te halen? We doen het onszelf aan door op zulke momenten - wanneer we eigenlijk geen behoefte hebben aan extra prikkels - ons al te volle emmertje nog bij te vullen. In dat opzicht vormt de natuur voor mij het antwoord. Ontprikkel. Een van mijn dochters zegt soms letterlijk: 'Ik wil de natuur in.' Opvallend, voor een gezin dat bestaat uit stadsmensen.

"De eerste negen jaar van mijn leven speel-

den zich in een stad af, maar toen verhuisden wij naar de boerenbuiten. Wij woonden in een dorp met een vrijstaand huis, een grote tuin en daartegenover een bos.

"De herinneringen die ik eraan heb, zijn niet zo plezant. Wel aan de natuur, niet aan de mentaliteit. Het soort kinderen en de mentaliteit op een dorpschool verschilt enorm van een stadsschool. Dus toen ik daar begon, was ik wel meteen de rare snuiter. Dat is pas verdwenen toen ik naar de kunsthumaniora ging. *(lacht)* Daar kwamen alle rare snuiters vanuit heel Vlaanderen bij elkaar, dus toen viel ik niet meer op."

Is opgroeien en opvoeden veranderd ten opzichte van vroeger?

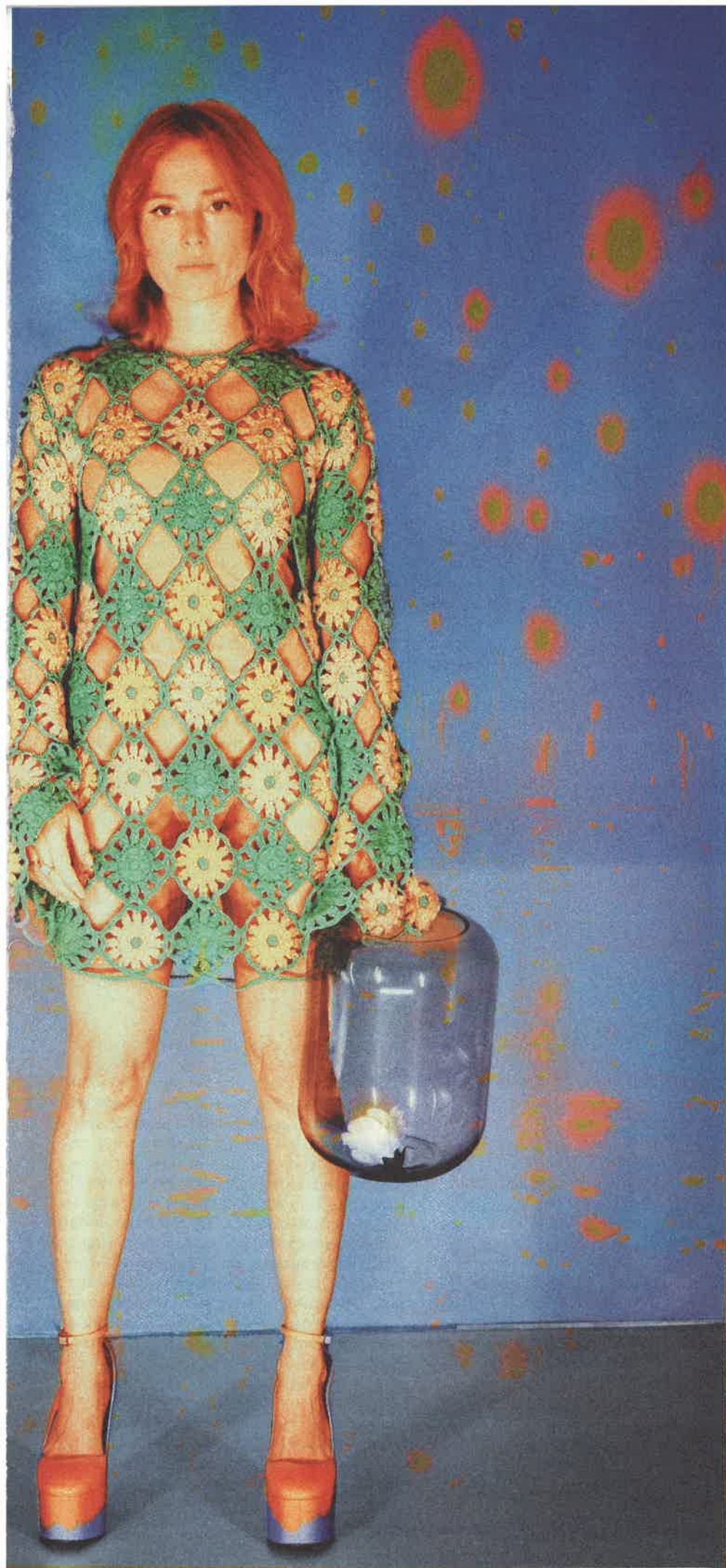
"Hoe kinderen nu over hun emoties praten, dat kon ik vroeger niet, hoor. Zo zei mijn achtjarige dochter onlangs: 'Als ik in een binnenspeeltuin ben, zijn de dingen zo luid, dat ik vanbinnen voel dat ik wil wenen. Maar dan komt dat er niet uit. Dat is pas wanneer ik bij jullie ben, mijn mama en papa, omdat ik mij dan veilig voel.' *Like, what?* Ik spreek ook weleens in die termen, maar op die leeftijd? Ik heb het idee dat kinderen nu meer kunnen luisteren naar wat ze voelen. Mijn intuïtie zegt ook gewoon dat je de emoties van kinderen niet in de kiem moet smoren.

"Mijn generatie moest dat wel doen. Wij hebben vaak dingen gehoord die totaal normaal lijken, maar dat eigenlijk niet zijn. Denk maar aan: 'Doe eens niet zo flauw.' Dat heeft ervoor gezorgd dat ik, net als mijn generatiegenoten, met schaamte over mijn emoties kamp. Ik heb soms ook niet het geduld om de hevige emoties van mijn dochters op te vangen. Maar bon, ik kan er achteraf wel met hen over praten. 'Sorry dat mama zo hard heeft geroepen, maar ik was echt heel moe.' Dat wij met onze kinderen wél over emoties kunnen praten, vind ik een grote vooruitgang."

"Doe eens niet zo flauw! Die zin zorgde ervoor dat ik, net als mijn generatiegenoten, met schaamte over mijn emoties kamp"

'Als ik iemand moet spelen die drugs gebruikt, zou ik het zeker eens proberen. Je moet toch weten hoe je dat moet spelen?'

Dat ze haar dochters wil meegeven dat ze hun eigen intuïtie moeten volgen, komt rechtstreeks voort uit wat Cleymans naar eigen zeggen zelf miste. "Ik had als kind altijd de neiging om alles goed te willen doen. Ik was altijd bang om iemand anders te storen. Om iets te doen dat niet fijn was voor een ander."

Ze legt uit hoe dat haar assertiviteit beïnvloedde. Haar ouders neemt ze niks kwalijk. "Ik vind de opvoeding van een kind nooit iemands schuld. Ieder draagt zijn eigen littekens. Niemand is perfect en die imperfecties geef je door.

"Mijn mama en ik hadden eens een gesprek over mijn gebrek aan assertiviteit. Ze vroeg: 'Ik heb jou toch altijd geleerd dat je nee mag zeggen?' Maar tijdens de opvoeding telt niet zozeer wat je van je ouders te horen krijgt. Het voorbeeld dat je als ouder geeft is veel belangrijker: je ziet als kind hoe je ouders reageren als ze een verkeerde bestelling op restaurant krijgen, hoe ze zich in een groep gedragen, hoe ze zich positioneren in een discussie.

"Mijn beide ouders zijn niet assertief en hebben moeite om kwaadheid te uiten. Dat komt onder meer doordat ze allebei een verstoorde relatie met een van hun ouders hadden. Ze hadden een verslaafde ouder die geen oprechte liefde kon geven. Ik denk dat ze zich als kind niet voldoende gezien hebben gevoeld en dat ze daarom moeilijk grenzen kunnen stellen. Ik geloof heel erg dat je zoiets doorgeeft aan je kinderen. Mijn broer en ik zijn ook echte pleasers geworden. We proberen eraan te werken."

Je bent als kind ook vrij lang gepest. Hoe kijk jij daar vandaag naar, nu je zelf moeder bent?

"Ik heb niet het idee dat er in de klas van mijn oudste dochter, Jeanne, wordt gepest. Natuurlijk is een klasgroep onderhevig aan groepsdynamieken. ▶

“Je hebt daarin verschillende archetypes: de intriganten, de hevig aanwezigen, de introverten, de gevoelige kinderen. Er heerst een speelplaatsmentaliteit en het kan er soms hard aan toegaan. Jeanne is een lief en empathisch kind, soms wat té empathisch. Zij kwam al eens gechoqueerd thuis omdat ‘iemand in de klas een ander kindje loser had genoemd’. Ik praat met haar over uitsluiting, maar wil er ook niet te hard op focussen. Dan krijgt ze het idee dat ze dingen moet oplossen. Ze is al geneigd om zich zo empathisch op te stellen dat anderen over haar heen lopen.

“Ik ben nooit bang geweest dat ik op het vlak van pesten een overbezorgde moeder zou zijn omdat ik vroeger zelf gepest ben. Voor ik kinderen kreeg, dacht ik dat een kind op mijn partner en mij zou lijken. Maar dat is dus niet waar. Je krijgt lukraak karakters, die je met de opvoeding wat kunt bijschaven. Ik heb bij mijn beide dochters meteen gezien dat zij écht heel anders zijn dan ik vroeger was. Zo geloof ik dat ik uitstraalde dat ik pestbaar was.”

Hoe bedoel je?

“Ik heb mezelf daar nooit de schuld voor gegeven, maar heb die uitstraling wel erkend. Met leerkrachten is dat ook zo. Een klas voelt aan wie kraakbaar is. Ik kon ook niet op een luchtige manier van mij afbijten. Ik klapte dicht en werd rood. Dan was het kwaad geschied en was het leuk voor pesters.

“Over mijn jongste maak ik me soms wel zorgen... Ik ben bang dat Romy de pester gaat zijn. (lacht smakelijk) Zij is ook gevoelig, maar tegelijkertijd een heel ruwe. Een pletwals. Haar bijnaam was als peuter al ‘de tank’. Nee is nee bij haar. Zij kan niet om met autoriteit en zal nooit opruimen als ik het haar vraag. Dan lacht ze me in mijn gezicht uit. Romy doet dat alleen wanneer het voor haar goed voelt. Ik vind dat niet erg, want ik wilde vooral geen musjes van kinderen.”

Ben je qua assertiviteit zelf ook gegroeid?

“Enorm! (lacht) Een paar dagen geleden reed een takeawayfietsers mijn fiets aan op de Meir. Ik wilde uitwijken, maar hij reed veel te snel, dus ik ging met Jeanneke onderuit. Zij was hevig aan het huilen. Die man begon direct te zeggen dat het mijn fout was. Terwijl er dus een huilend kind op de grond ligt, hè? Ik ben beginnen te roepen, amai.

“Het is goed om te zien dat mijn innerlijke Mama Bear onmiddellijk naar boven komt.” (schatert)

Je had het daarstraks al even over je eigen ouders. Jouw moeder getuigde ooit over hoe het

was om met haar hypochondrische moeder, jouw oma, op te groeien. Die was verslaafd aan pillen en aandacht. Ben je ooit bang geweest dat ook dat genetisch zou worden doorgegeven?

“Nee, dat niet, maar het is wel zo dat we nooit echt goed hebben geweten waar de oorsprong van haar psychische problemen lag. Er is bij haar nooit een diagnose gesteld. Wel denk ik dat zij nooit in staat is geweest om echte liefde of empathie te voelen.”

Er wordt weleens gezegd dat zoiets een of meerdere generaties overslaat.

“Ja. Romy heeft naast hevige woedeaanvallen ook wel altijd wat neiging tot agressie gehad. Ik vind het moeilijk om die term op ons kind te plakken, maar wij merken dat zij graag pijn doet. Ze heeft daar een fascinatie voor. Dat komt tot uiting bij woede maar ook bij vrolijkheid, zoals slaan of hard in iets te knijpen van plezier. Onlangs ben ik een familieopstelling gaan doen en daar kwam wel uit dat Romy's gedrag een reflectie van mijn oma was.

“Mijn oma zat trouwens in het bombardement van Mortsel, waarbij de geallieerden bommen op haar kleuterschool dropten. Zij was de enige van haar klas die het heeft overleefd omdat ze onder een stenen trap zat die haar beschermde. In die tijd bestond er nog niet zoiets als traumatherapie. Ik weet niet of wat ik hierna ga zeggen ook klopt. Maar tijdens die familieopstelling vertelde de therapeut me dus dat de misère waar mijn oma mee kampte daaruit voortkwam. Enfin, dat is de theorie: alles wat onverwerkt is gebeven, blijft verder leven van generatie op generatie. Ik weet natuurlijk niet of dat klopt, en: wat ben ik daar dan mee voor

‘Op die boot word je in korte tijd heel intiem met elkaar. Met Riadh Bahri heb ik lepeltje-lepeltje geslapen’

Romy? Maar ik vind het wel een mooie manier om te denken.”

In eerdere interviews gaf je ook al eens aan dat je je lang onzeker hebt gevoeld. Je percipieerde jezelf niet als meisjesachtig, bijvoorbeeld. Is dat veranderd?

“Nee, dat blijkt toch iets hardnekkigs. Maar ik heb wel het voordeel dat ik best een evenwichtig persoon ben. Als ik om mij heen kijk, zie ik veel mensen sukkelen. Ik heb mij in het middelbaar als puber een lange periode eenzaam gevoeld. Ik nam altijd te weinig ruimte in. En op dat vlak heb ik hard aan mezelf gewerkt. Ik las veel zelfhulpboeken, ging in therapie en liet me zelfs hypnotiseren.

“Maar wat echt hielp, was ouder worden. Dat is een proces van onthechting. Je leeft en gaat voort. Ik denk dat dat er mee voor heeft gezorgd dat ik mij nu altijd goed voel. Ik heb ook geen spijt van dingen. Alle dingen die ik heb meegemaakt, de positieve maar vooral de negatieve, maken mij tot wie ik ben. Daarin iets ontkennen, bijvoorbeeld het leed dat ik heb geleden, is ontkennen wie ik ben. Wel probeer ik zoveel mogelijk weg te blijven van drama.”

Grappig om dat uit de mond te horen van iemand die voor haar job juist dat soort emoties moet uitvergroten.

“Het is toch juist heerlijk om verhalen te mogen vertellen waar een ander zich mee identificeert? Dat is volgens mij trouwens de reden waarom fictie zo goed werkt. Niemand blijft gespaard van leed. En dat op tv zien, creëert verbondenheid. Tijd is daarin ook een enorme heiler, hoezeer die ook een bitch kan zijn.”

En het wegvluchten in alcohol of drugs: ben je daar gevoelig voor? In de acteurs- en televisiewereld komt dat niet zelden voor.

“Ik ben blij dat ik geen negatieve associatie heb met drank of drugs. Ik ben echt een seut en heb nog nooit iets gebruikt. Eigenlijk wil ik me daar nu wel voor openstellen. Maar geen coke. Ik vind mensen die net hebben gesnoeven niet leuk. (grinnikt) Nu, mocht ik een personage spelen dat coke gebruikt, dan zou ik het sowieso een keer uitproberen. Ik zou toch moeten weten hoe ik dat hoor te spelen?

“Ik ben niet bang om verslaafd te raken en drink af en toe graag een glas wijn. Twee glazen is prima, het derde niet meer. Dan voel ik precies het gif in mijn lijf kruipen. Terwijl ik mij bij die eerste twee eerder Samantha van *Sex and the City* voel, een heerlijk rolmodel, trouwens.”

Met dat verschil dat Samantha bekendstaat om haar liederlijke liefdesleven. Jij bent daarentegen al tien jaar getrouwd.

'Ouder worden heeft er mee voor gezorgd dat ik mij nu altijd goed voel. Het is een proces van onthechting. Je leeft en gaat voort.'

"Ik ben heel blij met de persoon die Jo is. Dat is voor mij het allerbelangrijkste. Hij is goed, wijs en kunstzinnig. We vinden dezelfde dingen belangrijk in het leven. Nooit dacht ik dat ik mezelf zou kunnen verbeteren. Maar door zo lang samen te zijn, verandert je relatie natuurlijk. Ik viel eigenlijk altijd op een mentorfiguur, op oudere gasten. Maar nu heb ik het gevoel dat als ik opnieuw zou kiezen, ik daar misschien niet meer naar zou grijpen. Omdat ik het mentoraspect niet meer nodig heb, denk ik, en zelf ben gegroeid. De dynamiek van me klein voelen en opkijken naar iemand, hoeft niet meer.

"Maar intussen ben ik wel samen met iemand die die rol altijd invulde in mijn leven. In

de relatie met een mentor is het juist door die dynamiek wat moeilijker om voor jezelf op te komen, want de ander weet altijd meer. Plus, door het generatieverschil tussen ons, hebben wij - hoewel we ook veel overeenkomsten hebben - verschillen, die naarmate ouder worden steeds duidelijker worden.

"Jo voelde altijd aan welke uitnodiging van een collega dubbelzinnig was en wees me dan op diens ware intenties. Of bij elke levenskeuze waarschuwde hij me voor de consequenties. Ik sputterde dan vaak wat tegen, maar ik kwam er altijd bij uit dat mijn partner gelijk had. Maar dat soort dingen moet je zelf kunnen ervaren.

"Soms was dat heel ambetant, maar tegelij-

'Ik viel altijd op mentorfiguren, oudere gasten. Maar als ik nu opnieuw zou kiezen, zou ik daar misschien niet meer naar grijpen'

kertijd zag ik mezelf in de loop van de jaren groeien. En niets is zo heerlijk als bijleren. Jo heeft weleens gezegd dat ik in de loop der jaren iemand anders ben geworden. Ik probeer hem dan wel gerust te stellen dat er ook delen zijn aan mij die hetzelfde zijn gebleven. Je merkt dat onze dynamiek aan het verschuiven is. Misschien is dat moeilijker, maar het is uiteindelijk wel gezonder. En ik weet dat hij mij enorm graag ziet."

Zodra er iets scheef zit in de dynamiek van een relatie, is het lastig om er samen uit te raken.

"Je moet je de hele tijd blootstellen aan oncomfortabele wijzigingen en tegelijkertijd moet je je partner geruststellen dat je geen ruzie aan het zoeken bent, maar je gevoelens aan het uitspreken bent. Het lastige is dat je, als je samen wilt groeien, die comfortzone van je relatie vaak moet veranderen. Je moet blijvend bijschaven. En dat vergt werk.

"Het moeilijkst vind ik de sleur die een koppel overvalt. Ik geloof dat het wel helpt om zonder gêne tegen elkaar te kunnen zeggen: 'Oei, ik ben bezorgd dat het dit maar is, dat we op dit moment te weinig koppel en te veel team zijn.' En dan merk je dat je partner met hetzelfde zit. Als ik daar met andere koppels over sprak, merkte ik dat zij dat ook hadden en was ik gerustgesteld. Ik weet nu dat er sommige periodes en dagen zijn waarin je met twee supergoed in de relatie staat en op andere momenten denkt: er mankeert precies iets? Maar het allerbelangrijkste is dat je, als je door zo'n periode gaat, gewoon samen blijft."

Over de oceaan, elke zondag om 19.55 uur op Play4 en ook op GoPlay.